

Laduver Mihály (képünkön), a Pannon Filharmonikusok klarinétművésze, akit 2012-ben a zenekar közönsége kedvenc muzsikusanak választott meg, valamint 2013-ban elnyerte "Az év zenekari művésze" címet, most szólistaként mutatkozik be a Kodály Központ közönsége előtt a Zene világnapján, október 1-én. A fiatal tehetséggel a szólista felelősségéről, a zenekarban betöltött szerepéről és Mozartról beszélgettünk.

- Mit jelent számodra, hogy a Zene Világnapján szólistaként fellépsz a Kodály Központban és Mozart művét adod elő?

Egy olyan szerzőnek a művét játszom, aki megkerülhetetlen. Ha klasszikus zenéről van szó, **Mozart**

neve biztosan mindenkinek beugrik, ráadásul ez az utolsó befejezett műve. Zeneszerzői zsenialitása ebben a művében is egyértelműen megmutatkozik. Természetesen nem egyszerű feladat egy ilyen művet eljátszani, de megpróbálom úgy előadni, hogy érezhető legyen, mit jelent számomra Mozart.

- Megosztanád ezt az olvasókkal is?

Végtelen egyszerűséget, valamint precizitást és nagyfokú igényességet kíván. Ő a tökéletes szerző, akihez nagyon fel kell nőni. Egyszer valaki azt mondta nekem, hogy máshogy játszunk Mozartot harminc évesen, mint negyven vagy ötven évesen. Egy kicsit attól tartok, lehet, hogy ehhez még túl fiatal vagyok. Nyilván ezt a színpadon megpróbálom meghazudtolni. Azt érzem, hogy ezt a kottát bármelyik nap elővehetném, mindennap fel tudnék fedezni benne valami újat.

- Mikor kaptad a zenekar részéről a felkérést, hogy szólistaként lépj fel a koncerten?

A tavalyi év tavaszán felhívott az igazgató, **Horváth Zsolt** és megkérdezte, hogy eljátszanám-e. Persze azonnal igent mondtam, csak ahogy közeledett a koncert időpontja, egyre inkább éreztem a feladat súlyát.

- Hogyan tudod a munkát – szólistaként – összehangolni a zenekarral?

Nem szeretem a szólista kifejezést. Természetesen van egy hangszer, ami fontos. Ez a zenekarban is mindig így van. Valaki játszik egy dallamot, a többiek pedig kísérik. Valójában azonban a közönség mindig egy összképet hall. Nem azt hallja, hogy a szóló nagyon szép, de a kíséret rossz, hanem az egészet fogadja be. Egy versenyű esetében mindig az a cél, hogy azt a befogadó „egészként” tudja értékelni. A klarinétversenyben is többször előfordul, hogy a közönség szemszögéből én szólista szerepben játszom, pedig nem, ugyanis a zene az adott ponton azt kívánja meg, hogy ne én legyek a fontos, hanem egy hegedű vagy bármilyen más hangszer. A zenét véleményem szerint mindig egységes egészként kell értelmezni, nem hangszerekre és szerepekre lebontva.

- Legutóbb akkor [beszélgettünk](#), amikor Tímár Judittal együtt a legkedvesebb muzikusok lettetek. Azóta megkaptad az év zenekari művésze kitüntető címet is. Jelent ez valami plusz feladatot, kötelezettséget számodra?

Amikor felkértek a szólista szerepre, átgondoltam, hogy nem csak önmagam fogom képviselni, hanem össze fognak hasonlítani olyan emberekkel, akik a zenekar előtt állnak, nem

„Része lenni egy egésznek”

Írta: Major Zoltán

2013. október 01. kedd, 08:01

benne ülnek. Ez már az idei évben is több művészünkkel előfordult. Amikor odaállok és játszom, a saját felelősségem, hogy nem csupán magamat, mint szólistát képviselem, hanem a zenekar egészét. Ahogy a szólista játszik, az megmutatkozik a zenekarban és egyben az együttes minőségét is jelenti. Ismétlem, nem a saját magam játékát vállalom, hanem egy egésznek vagyok a része.